

یادداشت

سکوت پرهزینه تیم اقتصادی

حمید قنبری، پژوهشگر حقوق بین الملل: با گذشت حدود یک سال از آغاز به کار دولت دکتر پزشکیان، می‌توان نخستین برداشت‌های جدی از عملکرد اقتصادی این دولت را صورت‌بندی کرد. اما برای چنین ارزیابی‌ای، پیش از آن‌که به ارقام و نمودارها نگاه کنیم، باید به ترکیب و هماهنگی تیم اقتصادی دولت بنگریم؛ جایی که نشانه‌های هشداردهنده از همان ابتدا پدیدار بود.

در رأس وزارت اقتصاد، عبدالناصر همتی قرار گرفت؛ چهره‌ای باسابقه در عرصه مالی و بانکی، اما بدون پشتوانه سیاسی و رسانه‌ای مستحکم در دولت جدید. دوران حضور او کوتاه بود؛ چند ماه بیشتر دوام نیاورد و سرانجام پس از فشارهای فزاینده و فقدان حمایت درون‌دولتی، کنار رفت. محمدرضا فرزین همچنان رئیس بانک مرکزی است؛ مقامی که از دوره دولت رئیسی در این سمت باقی مانده، و حمید پورمحمدی نیز از ابتدای دولت پزشکیان سکان سازمان برنامه و بودجه را در اختیار دارد.

مسئله اصلی نه در افراد، بلکه در نبود هماهنگی آشکار میان این سه نهاد کلیدی نهفته است. هیچ نشانی از یک تفکر اقتصادی منسجم، برنامه مشترک یا زبان واحد میان وزارت اقتصاد، بانک مرکزی و سازمان برنامه دیده نشد. در حوزه‌هایی مانند سیاست ارزی، نحوه حمایت از بورس، نرخ بهره، یا حتی نوع مواجهه با رسانه‌ها و افکار عمومی، هریک از این نهادها مسیر خاص خود را پیمودند. این اختلاف رویکرد، به‌وضوح از مصاحبه‌ها و اظهارنظرهای متضاد آنان هویدا بود. به نظر می‌رسد عبدالناصر همتی قربانی همین ناهماهنگی شد. وزارت اقتصاد، درحالی‌که مسئولیت انتظارات عمومی را بر دوش دارد، در عمل ابزارهای اصلی سیاست‌گذاری مانند کنترل بازار ارز را در اختیار ندارد. او از یک سو زیر فشار سیاست‌های تثبیت‌گرایانه بانک مرکزی بود و از سوی دیگر، در برنامه‌ریزی و بودجه‌ریزی کلان نیز چندان در میدان نبود. ضعف عملکرد رسانه‌ای هم مزید بر علت شد؛ همتی عملاً بدون تیم رسانه‌ای قوی و صرفاً با اتکای شخصی وارد میدان شد و در نهایت به سییل حملات بدل شد. پس از کناره‌رفتن او، وزارت اقتصاد نزدیک به سه ماه بدون وزیر ماند. تازه در هفته‌های اخیر است که مدنی‌زاده به‌عنوان وزیر جدید معرفی شده و آغاز به کار کرده است. در این مدت، عملیاتی از مهم‌ترین وزارتخانه‌های اقتصادی کشور بی‌ثبات بود؛ آن‌هم در دوره‌ای که بازارها دچار نوسانات شدید بودند و افق اقتصادی کشور در حاله‌ای از ابهام فرو رفته بود. در بانک مرکزی نیز، تداوم همان سیاست‌های دولت قبل مشاهده می‌شود. اگرچه مرکز مبادله ارز و طلا قرار بود مکانی برای کشف واقعی نرخ ارز باشد، اما فشارهای سیاسی و ملاحظات امنیتی، این مرکز را از هدف اولیه خود دور کرد. نرخ‌ها همچنان به نوعی کنترل می‌شوند و آزادی لازم برای تعیین واقعی قیمت‌ها وجود ندارد. در بحبوحه مذاکرات غیرمستقیم ایران و آمریکا، نرخ ارز به طور مقطعی کاهش یافت، اما با آغاز جنگ، فضا دگرگون شد. اگرچه نرخ‌ها بلافاصله جهش نیافت، اما بازارها در حالت تعلیق باقی ماندند. نااطمینانی، واژهای است که بیش از هر چیز بر اقتصاد ایران در این یک سال سایه افکنده است. در یک جمع‌بندی منصفانه، باید گفت که عملکرد اقتصادی دولت پزشکیان، هنوز دستاورد ملموس و چشمگیری را نشان نمی‌دهد. البته نمی‌توان تأثیر عمیق نااطمینانی‌های سیاسی، تحریم‌ها، و فشارهای بین‌المللی را نادیده گرفت. اما هماهنگ‌کردن تیم اقتصادی به‌عنوان حداقلی‌ترین انتظار از یک دولت تازه‌نفس، هنوز انجام نشده است. بدون این هماهنگی، حتی بهترین برنامه‌ها هم به سرانجام نمی‌رسند. اقتصاد کشور بیش از هر چیز، نیازمند صدای واحد و اراده‌ای منسجم است؛ نه ناهماهنگی در رأس، و نه سکوت‌های پرهزینه در بدنه.

خبر

آغاز مجدد واردات خودرو در منطقه آزاد اروند

مدیرعامل منطقه آزاد اروند:

تمرکز بر استاندارد، صرفه اقتصادی و کاهش آلایندگی

فرایند واردات خودروهای پلاک اروند، پس از چند سال وقفه، با هدف ارتقای زیرساخت‌های حمل‌ونقل، افزایش رفاه ساکنان، تسهیل فعالیت‌های اقتصادی و بهره‌برداری مؤثر از ظرفیت‌های قانونی مناطق آزاد، به‌طور رسمی از سر گرفته شد.

مصطفی خانزادی، مدیرعامل سازمان منطقه آزاد اروند، با اعلام این خبر در جمع خبرنگاران تصریح کرد: با توجه به استقبال درخور توجه شهروندان و فعالان اقتصادی از امکان واردات خودرو، از این پس تمامی اشخاص حقیقی و حقوقی که دارای کد شناسایی شهیا، ثبت آماری فعال و کد ساتا باشند، می‌توانند نسبت به واردات خودرو به این منطقه اقدام کنند. وی با اشاره به شرایط واردات خودروهای پلاک اروند افزود: تنها خودروهای صفرکیلومتر که دارای تاییده‌های فنی و زیست‌محیطی هستند، اجازه ورود به منطقه را خواهند داشت.

خانزادی همچنین واردات خودروهای ساخت ایالات متحده را ممنوع اعلام کرد و افزود: خودروهای وارداتی نباید دارای حجمی بیش از دوهزارو ۵۰۰ سی‌سی باشند. در راستای حفظ استانداردهای کیفی و محیط‌زیستی، تنها خودروهای با سطح آلایندگی یورو ۵ و بالاتر امکان ورود خواهند داشت. خانزادی سقف مجاز برای واردات خودروهای بنزینی را معادل ۲۰ هزار یورو و برای خودروهای هیبریدی را حداکثر ۴۰ هزار یورو اعلام کرد و این اقدام را در راستای مدیریت منابع ارزی و حمایت از مصرف بهینه سوخت دانست. مدیرعامل سازمان منطقه آزاد اروند با اشاره به مزایای اجرای این طرح گفت: واردات خودرو با پلاک اروند، علاوه بر کاهش هزینه‌های خانوار، امکان دسترسی ساکنان منطقه به خودروهای به‌روز و باکیفیت جهانی را با هزینه‌ای مقرون به‌صرفه فراهم می‌کند. به گفته او، این اقدام نقش مهمی در نوسازی ناوگان حمل‌ونقل شخصی، کاهش مصرف سوخت، کاهش آلایندگی‌های زیست‌محیطی و ارتقای ایمنی تردد در سطح منطقه خواهد داشت. براساس قوانین جاری مناطق آزاد، خودروهای دارای پلاک اروند همچون گذشته، سالانه دو نوبت و در هر نوبت یک ماه می‌توانند از مرخصی خروج موقت استفاده کرده و در سطح کشور تردد کنند.

وی تصریح کرد: با آغاز مجدد واردات خودروهای اروندی، منطقه آزاد اروند گام مهمی در مسیر بهبود خدمات شهری، توسعه اقتصادی و بهره‌مندی بهتر از مشوق‌های قانونی مناطق آزاد برمی‌دارد.

گزارش «شرق» از بزرگ‌ترین ابربدهکاران بانکی که تسهیلات بانک‌های کشور را نزد خود منجمد کرده و پس نمی‌دهند

منابع بانکی در انحصار ۲۳ بدهکار بزرگ

مجتبی راعی، مهفام سلیمان بیگی: بانک مرکزی در آخرین گزارش خود، فهرستی از ۲۳ ابربدهکار بانکی منتشر کرده است. نگاهی به این فهرست نشان می‌دهد بزرگ‌ترین بدهکاران بانکی ایران ترکیبی از شرکت‌های دولتی، بنگاه‌های بانکی و برخی نام‌هایی است که در دهه ۹۰ اسم آنها با برخی پرونده‌های فساد گره خورده و شبهانی در عملکرد آنها وجود دارد. در این میان، جالب است که بزرگ‌ترین بدهکار بانک‌های تخصصی، بخشی

منابع بانکی در انحصار گروهی محدود

اخیرا بانک مرکزی فهرست جدیدی از ابربدهکاران بانکی را منتشر کرده است؛ فهرستی که نشان می‌دهد درحالی‌که بخش‌های مولد در قحطی منابع بانکی به سر می‌برند، افرادی که نام آنها با شبکه‌های فساد دهه ۹۰ گره خورده است، همچنان تسهیلات چندده هزار میلیاردی دریافت می‌کنند و پس نمی‌دهند. برخی کارشناسان، بانک‌های متخلف و بانک مرکزی را به علت این‌دست تخلفات در تسهیلات‌دهی عامل برهم‌خوردن نظام توزیع نقدینگی می‌انند؛ درحالی‌که برخی دیگر از کارشناسان این وضعیت را بیش از هر چیز زاینده تئوری می‌دانند که تا حل نشود، این وضعیت ادامه دارد. از سال ۱۴۰۲ که در بودجه تکلیف شد آمار بدهکاران بزرگ بانکی به‌صورت فصلی منتشر شود، بانک مرکزی گهگاه این آمار را اطلاع‌رسانی می‌کند. آخرین آمار اعلامی از سوی بانک مرکزی که تا پایان خرداد ۱۴۰۴ است، نشان می‌دهد چطور چند نفر و شرکت خاص، با بدهی‌های کلان، کنترل قدرتمندی بر بخش‌های مختلف اقتصاد کشور دارند و بخش اعظمی از نقدینگی و منابع بانکی کشور را به‌صاحب خود درآورده و عملاً با عدم بازپرداخت آن به سیستم بانکی، باعث فریز نقدینگی در بخش‌های زیرمجموعه خود شده‌اند. در صدر این فهرست، همچنان «ایران‌مال» با بدهی هنگفت ۵۷.۴ هزار میلیارد تومانی قرار دارد که نشان آن به‌دست بخش عظیمی از نقدینگی نه به سمت تولید بلکه به سمت بخش‌های نامولد و غیراولویت‌دار اقتصاد کشور تزریق می‌شود. پس از آن، «هواپیمایی جمهوری اسلامی ایران» با بدهی ۳۸.۱ هزار میلیارد تومانی و واگن‌سازی تهران با بدهی ۷.۳ هزار میلیارد تومانی به بانک شهر قرار دارند؛ نمونه‌هایی که نشان می‌دهند چطور بخش‌های استراتژیک کشور، در مسیر وابستگی به نظام بانکی قرار گرفته‌اند، آن‌هم نظام بانکی که در غیاب نظارت‌های مؤثر بانک مرکزی و سایر نهادهای نظارتی، عنائش به دست بانک‌ها و نهادهای پولی غیردولتی با ساختاری عموماً آمیخته با فساد افتاده است. همچنین حضور شرکت‌هایی مانند «گروه توسعه اقتصاد ملل» در فهرست، با بدهی کلان غیرجاری بالغ بر ۲۵ همت، عملاً نشانگر انحراف آشکار دیگری در تزریق منابع بانکی در شبکه ذی‌نفعان خودی است؛ انحرافی که بانک مرکزی باید نسبت به آن پاسخ‌گو باشد. نکته شایان تأمل در این فهرست، بدهکاری چند نهاد و شخص شناخته‌شده است که سال‌هاست نام آنها در رسانه‌ها با شبهات بسیاری درباره ارتباطشان با شبکه‌های فساد، گره خورده است. برای نمونه، محمد رستمی صفا با بدهی بالغ بر ۱۴ هزار میلیارد تومان به بانک پارسیان و حسین هدایتی با بدهی ۳.۲ هزار میلیارد تومان به بانک سرمایه، برخی از چهره‌های پرحاشیه‌ای هستند که نام آنها را با پرونده‌های فساد مالی در دهه ۹۰ به خاطر می‌آوریم. همچنین در این گزارش بدهی ۹.۵ هزار میلیارد تومانی گروه عظام به بانک مسکن نیز نکته درخور توجه دیگری است که کمتر به آن پرداخته شده؛ چراکه مطابق اساسنامه بانک مسکن، این بانک باید در حیطه تخصصی تسهیل تأمین سرپناه فعالیت کند. این در حالی است که اکنون بزرگ‌ترین بدهکار بانکی آن یک گروه قطعه‌ساز در حوزه صنعت خودرو است. بدهی ۱.۹ هزار میلیارد تومانی شرکت مواد غذایی شیرین‌عسل به نظام بانکی نیز در حالی است که شرکت‌های مواد غذایی معمولاً در رأس حمایت‌ترین بخش همه‌جانبه سیستم اقتصادی کشور، همچون تخصصی ارز و… هستند. در این میان، شاید مهم‌ترین نکته این گزارش نبود گزارش‌دهی به‌هنگام بانک‌ها به بانک مرکزی بوده است؛ به‌طوری که بانک پاسارگاد و سپه تاکنون اطلاعاتی از تسهیلات کلان خود ارائه نداده‌اند.

ابربدهکاران زاده تورم هستند

به‌الالدین حسینی‌هاشمی، کارشناس امور بانکی، ساختار تئوری اقتصاد ایران را عامل مهم تولید ابربدهکاران بانکی می‌داند. این کارشناس به «شرق» توضیح می‌دهد: «حجم تولید نقدینگی در کشور بالاست، اما از سوی دیگر، برخی فعالان اقتصادی همچنان کلیای دارند که به اندازه کافی تسهیلات بانکی دریافت نمی‌کنند و قادر به بازپرداخت مطالبات بانکی قبلی خود نیستند. پس همان تسهیلاتی که از بانک گرفته‌اند، نزد خودشان باقی می‌ماند و با آن فعالیت می‌کنند یا حتی مجدد تسهیلات دریافت می‌کنند. استدلال هم این است که در شرایطی که تورم سالانه در حدود ۵۰ درصد است و قیمت مواد اولیه، دست‌مزدها و سایر هزینه‌ها افزایش چشمگیر دارد، اگر بخواهند پول بانک را بازگردانند و تسهیلات جدیدی دریافت نکنند، فعالیت اقتصادی آنها متوقف می‌شود».

او ادامه می‌دهد: «در شرایط تئوری نیاز بنگاه‌های اقتصادی به نقدینگی هر سال افزایش پیدا می‌کند، بدون اینکه ظرفیت تولید لزوماً افزایش یافته باشد. بنابراین اگر تصور کنیم بانک تسهیلات جدید نمی‌دهد، آنها هم مطالبات معوق ایجاد می‌کنند و پول بانک را پس نمی‌دهند. بنابراین یکی از دلایل مهم ایجاد مطالبات معوق در نظام بانکی، وجود تورم فزاینده و مزمن است که نیاز به سرمایه در گردش را افزایش داده است». حسینی‌هاشمی در واکنش به اینکه «اما به نظر می‌رسد بیشتر بدهکاران بانکی زیرمجموعه بانک‌ها هستند و نه واحدهای مولد» توضیح می‌دهد: «نکته‌ای که باید به آن توجه کنیم، این است که حتی اگر تسهیلات به بخش بازرگانی هم داده شود، باز هم در نهایت این منابع به سمت تولید هدایت می‌شود. مثلاً بازرگانان با دریافت وام از بانک، از تولیدکنندگان کالا خرید می‌کنند. این کالا با خدمات باید

در نهایت از سوی تولیدکننده تأمین شود. در گذشته هم مرسوم بود که تولیدکنندگان کالاهای خود را پیش‌فروش می‌کردند یا با تخفیف به عمده‌فروشان می‌دادند. بنابراین اگر بانک به تاجر تسهیلات بدهد، تاجر این پول را به تولیدکننده پرداخت می‌کند. در نهایت، گردش پول به تولید می‌رسد». این متخصص در ادامه توضیح می‌دهد: «در بسیاری از کشورها حجم زیادی از تسهیلات بانکی به بخش خدمات و بازرگانی اختصاص پیدا می‌کند؛ زیرا همین بخش‌ها هستند که از تولید خرید کرده و به نوعی تقاضا را در اقتصاد تحریک می‌کنند. اما اگر بازرگان یا تاجر هم نقدینگی کافی نداشته باشد، تولیدکننده ناچار است محصول خود را به‌صورت نسیه یا چکی بفروشد. در چنین شرایطی، تولیدکننده کالا را با قیمت بالاتری به‌صورت نسیه می‌فروشد و در قبال آن چک دریافت می‌کند. مثلاً کالایی را که صد تومان قیمت دارد، با قیمت ۱۲۰ تومان و برای یک سال آینده واگذار می‌کند. سپس باید آن چک را برای تنزیل به بانک ببرد». او اعتقاد دارد که در نهایت، اگر بانک توان وام‌دهی داشته باشد و بتواند تسهیلات ارائه دهد، هر بخشی که این منابع را دریافت کند، آن را در چرخه تولید و توزیع متوازن می‌کند. اگر هم شخصی وامی دریافت کند و به جای آن‌که در تولید استفاده کند، در حوزه‌های غیرمولد نظیر خرید ویلا، خودرو، ملک یا بورس سرمایه‌گذاری کند، به دلیل افزایش ارزش این دارایی‌ها در شرایط تورمی، دیگر انگیزه‌ای برای بازپرداخت ندارد. به‌عنوان نمونه، شخصی که پنج سال پیش هزار واحد وام گرفته و با آن زمینی خریداری کرده، امروز آن زمین ممکن است ۱۰ هزار واحد ارزش داشته باشد، بدهی‌اش با جرمیه هم به ۲۰ واحد نمی‌رسد. طبیعی است که چنین فردی از بازپرداخت ظفره خواهد رفت؛ چون برایش صرف می‌کند.

حسینی‌هاشمی اضافه می‌کند: «باین‌حال، باید توجه داشت که همه بدهکاران بانکی نیز سوداگر نیستند و گروهی نیز وجود دارند که واقعاً این تسهیلات را در تولید صرف کرده‌اند، ولی به دلیل افزایش هزینه‌های تولید و نرخ تورم بالا، قادر به بازپرداخت نیستند. در این حالت، بانک‌ها مجبورند برای آنها یا تمدید تسهیلات انجام دهند یا تسهیلات جدید اعطا کنند. در غیر این صورت، این افراد هم بازپرداخت نمی‌کنند و بدهی‌ها تداوم پیدا می‌کند». از نگاه حسینی‌هاشمی گاهی برخی شرکت‌های بزرگ مثل ایران‌خودرو با تسهیلات کوتاه‌مدت طرح‌های بلندمدت توسعه‌ای راه‌اندازی می‌کنند و این مسئله باعث ایجاد مطالبات معوق می‌شود؛ زیرا بانک‌ها معمولاً تسهیلات کوتاه‌مدت اعطا می‌کنند، درحالی‌که برخی شرکت‌ها این منابع را در سرمایه‌گذاری‌های بلندمدت هزینه می‌کنند، مثلاً برای راه‌اندازی خط تولید یا خرید تجهیزات جدید. از آنجا که بازدهی این سرمایه‌گذاری‌ها زمان‌بر است، پس در بازه زمانی یک‌ساله امکان بازپرداخت وجود ندارد. بنابراین این هم یکی دیگر از دلایل شکل‌گیری مطالبات معوق است. درواقع، منابع کوتاه‌مدت بانک، در مصارف بلندمدت هزینه می‌شود که ساختار مالی را به هم می‌ریزد. او در پاسخ به اینکه در چنین شرایطی چطور می‌توان فهرست بدهکاران بزرگ بانکی را کوتاه‌تر کرد؟ می‌گوید: راه‌حل اصلی، فقط کاهش نرخ تورم است؛ اگرچه رفع تحریم‌های بانکی نیز بسیار

غیرمرتبط با فعالیت بانک است. برای مثال، بزرگ‌ترین بدهکار بانک تخصصی مسکن، یک گروه قطعه‌سازی خودرو است. ارقام درشت بدهی ابربدهکاران بانکی در شرایطی است که بسیاری از بنگاه‌های اقتصادی برای اعداد کوچک تسهیلات، در صف عریض و طویل بانک‌ها هستند و انتشار این فهرست هر سال به‌نوعی تبعیض در تخصیص منابع بانکی و وانت دریافت تسهیلات ارزان قیمت بانک را تداعی می‌کند.

مؤثر خواهد بود. این کارشناس توضیح می‌دهد: «اگر تحریم‌ها برداشته شود، بانک‌های خارجی وارد می‌شوند، منابع پولی بیشتری فراهم می‌شود و هزینه تأمین مالی کاهش می‌یابد. در نتیجه، نرخ سود بانکی کاهش پیدا می‌کند، نرخ تسهیلات پایین می‌آید، بازدهی فعالیت‌های اقتصادی افزایش می‌یابد و فشار تأمین سرمایه در گردش کاهش می‌یابد، با تمام اینها آیا می‌توان روی نقش تخلف‌های بانکی نظیر اعطای تسهیلات کلان به شرکت‌های زیرمجموعه بانک‌ها چشم بست و شرایط فعلی آنها را حاصل تورم دانست؟ حسینی‌هاشمی این‌طور پاسخ می‌دهد: «وقتی منابع بانکی محدود و تقاضا از منابع بیشتر باشد، احتمال بروز تبانی، انحراف و تخلف هم بیشتر می‌شود. زمانی که بانک مثلاً صد میلیارد تومان منابع دارد، اما با ۵۰۰ میلیارد تومان تقاضا مواجه است، طبیعتاً احتمال تخلف افزایش می‌یابد. کمبود منابع همواره بستر ایجاد انحراف و فساد را فراهم می‌کند».

نام بانک	بزرگ‌ترین بدهکار	میزان بدهی (هفت)
۱ آینده	ایران حال	۵۷/۴
۲ صنعت و معدن	هواپیمایی جمهوری اسلامی ایران	۳۸/۱
۳ ملل	گروه توسعه اقتصاد ملل	۲۵/۹
۴ صادرات	انرژی گستر جم	۲۰/۷
۵ توسعه صادرات	سازمان تأمین اجتماعی	۱۶/۶
۶ پارسیان	رستمی صفا	۱۴/۲
۷ ملت	حادر تخصصی بازرگانی دولتی ایران	۱۰/۴
۸ مسکن	گروه عظام	۹/۵
۹ گردشگری	فرآوری صنایع و معادن ماهان سیرجان	۸/۸
۱۰ شهر	گروه ذینفesi مستقل واگن سازی تهران	۷/۳
۱۱ تجارت	کل ظهر	۶/۵
۱۲ کشاورزی	قند شهدای دزفول	۶/۴
۱۳ اقتصاد نوین	شرکت مهندسی و سرویس های حفاری اوربیتال	۴/۳
۱۴ سرمایه	حسین هدایتی	۳/۲
۱۵ پست بانک	حادر تخصصی بازرگانی دولتی ایران	۲/۸
۱۶ خاورمیانه	فناوران تجارت پویا	۲/۳
۱۷ کارآفرین	شیرین عسل	۱/۹
۱۸ ایران زمین	نفت پترو تار فراساحل	۰/۷۲
۱۹ سینا	انرژی گستر سینا (حلاینگ بنیاد)	۰/۶۷
۲۰ توسعه تعاون	الکترو برق مجسر	۰/۵۶
۲۱ دی	خدمات بازرگانی و صنایع غذایی آسان اندیشهان شرق(نخونه به نخونه)	۰/۴۸
۲۲ سامان	آریا فاتح خاورمیانه	۰/۴۲
۲۳ رفاه	صنایع معدنی نופهور کویر باقی	۰/۱۷
منبع : بانک مرکزی		

خبر

زیان انباشته خودروسازان ۳۰۵ هزار میلیارد تومان

به گزارش مهر، بررسی صورت‌های مالی تلفیقی سه خودروساز بزرگ کشور شامل ایران‌خودرو، سایپا و پارس‌خودرو -منتشرشده در کدال- نشان می‌دهد مجموع زیان انباشته این شرکت‌ها در پایان سال ۱۴۰۳ به بیش از ۳۰۵ هزار میلیارد تومان رسیده است. این رقم در مقایسه با پایان سال ۱۴۰۲ که حدود ۲۵۰.۳ هزار میلیارد تومان بوده، حاکی از رشد ۲۲درصدی و افزایش ۵۵.۲ هزار میلیارد تومانی زیان انباشته است که نمایانگر ادامه چالش‌های ساختاری در صنعت خودرو است.

کاهش زیان عملیاتی با محوریت سوددهی ایران خودرو

در مقابل، زیان عملیاتی تجمیعی سه خودروساز از ۲۷.۷ هزار میلیارد تومان در پایان سال ۱۴۰۲ که به ۲۳.۶ هزار میلیارد تومان در سال ۱۴۰۳ کاهش یافته است. این کاهش عمدتاً ناشی از عملکرد مثبت ایران‌خودرو است که موفق شد برای نخستین بار پس از سال‌ها، سود عملیاتی ۴.۶ هزار میلیارد تومانی را به ثبت برساند.

زیان انباشته ایران‌خودرو از ۱۲۲.۸ هزار میلیارد تومان در پایان سال ۱۴۰۲ به ۱۳۰.۹ هزار میلیارد تومان در پایان سال ۱۴۰۳ افزایش یافته که بیانگر رشد شش‌درصدی است.

درعین‌حال، سود عملیاتی ایران‌خودرو با جهشی چشمگیر به ۴.۶ هزار میلیارد تومان رسیده است. شرکت سایپا زیان انباشته خود را از ۱۰۲.۷ هزار میلیارد تومان در پایان سال ۱۴۰۲ به ۱۳۸.۷ هزار میلیارد تومان در پایان سال ۱۴۰۳ افزایش داده است (رشد ۳۵درصدی). همچنین زیان عملیاتی سایپا با افزایش درخور توجهی از ۸.۴ هزار میلیارد تومان به ۱۸.۱ هزار میلیارد تومان رسیده است (رشد ۱۱۵درصدی).

زیان انباشته پارس‌خودرو نیز از ۲۴.۸ هزار میلیارد تومان در پایان سال ۱۴۰۲ به ۳۶.۴ هزار میلیارد تومان در پایان سال ۱۴۰۳ افزایش یافته (۴۶.۸ درصد رشد). زیان عملیاتی این شرکت از ۷.۸ هزار میلیارد تومان به ۱۰.۱ هزار میلیارد تومان افزایش یافته است (رشد ۲۹.۵درصدی).

« آگهی مناقصه عمومی خرید – نوبت اول»

شماره های ۱۲۴، ۱۲۵، ۱۲۶، ۱۲۷ و ۱۲۸ سال ۱۴۰۴

شرکت آب و فاضلاب استان آذربایجان شرقی در نظر دارد اقلام به مقدار و مشخصات ذیل به روش مناقصه عمومی :

شماره مندرج در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت	شماره ردیف	نام و مشخصات کالا	تعداد یا مقدار	واحد	تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار(ریال)	محل اعتبار
شماره ۲۰۰۴۰۰۱۴۰۳۰۰۰۱۰۷ مورخ ۱۴۰۴/۴/۱۸	۱۲۴	تهیه،ساخت،حمل،نصب،راه اندازی،بهربرداری و نگهداری ۱۲ ماهه یکپج تصفیه فاضلاب روستای قشلاق شهرستان مراغه	۱	دستگاه	۵۰,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰	عمرانی
شماره ۲۰۰۴۰۰۱۴۰۳۰۰۰۱۰۸ مورخ ۱۴۰۴/۴/۱۸	۱۲۵	تهیه،ساخت،حمل،نصب،راه اندازی،بهربرداری و نگهداری ۱۲ ماهه یکپج تصفیه فاضلاب تازه کند قشلاق شهرستان مراغه	۱	دستگاه	۹,۲۵۰,۰۰۰,۰۰۰	عمرانی
شماره ۲۰۰۴۰۰۱۴۰۳۰۰۰۱۰۹ مورخ ۱۴۰۴/۴/۱۸	۱۲۶	دستگاه هواساز مدل GM۲۴۰S	۱	دستگاه	۴,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰	غیرعمرانی
شماره ۲۰۰۴۰۰۱۴۰۳۰۰۰۱۱۰ مورخ ۱۴۰۴/۴/۱۸	۱۲۷	دیفیوز طبق مشخصات	۳۵۰۰	عدد	۱,۷۵۰,۰۰۰,۰۰۰	غیرعمرانی
شماره ۲۰۰۴۰۰۱۴۰۳۰۰۰۱۱۱ مورخ ۱۴۰۴/۴/۱۸	۱۲۸	پمپ تزریق محلول پرکلرین با الکتروموتور	۲۰۰	دستگاه	۵۰,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰	غیرعمرانی

و از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت خریداری نمایند .
کلیه مراحل مناقصه از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد .
بدیهی است شرکت در رد یا قبول هر یک از پیشنهادهات مختار خواهد بود.
هزینه آگهی از برنده مناقصه اخذ خواهد شد.

مهلت فروش اسناد از تاریخ درج آگهی لغایت ۱۹ مورخه ۱۴۰۴/۴/۳۰
آخرین مهلت تسلیم پیشنهادهات در سامانه ستاد ایران ساعت ۸ صبح مورخه ۱۴۰۴/۵/۱۲
زمان و تاریخ بازگشایی پیشنهادهات در سامانه ستاد ایران ساعت ۱۰ صبح مورخه ۱۴۰۴/۵/۱۲
شناسه آگهی : ۱۹۶۴۵۴۲
نوبت اول : ۱۴۰۴/۰۴/۲۴
نوبت دوم : ۱۴۰۴/۰۴/۲۵

شرکت آب وفاضلاب استان آذربایجان شرقی